

je vršilo napredno grško društvo za zračni promet. Javno upravo grškega civilnega letalstva je pa to dejstvo sililo k čim uspešnejšemu organiziranju zračnega prometa.

V skupnosti z vremenoslovskim ravnateljstvom ministrstva za letalstvo je bila organizirana vremenoslovska služba s sedežem v Atenah. Radijska služba za zvezo z letali je bila organizirana preko postaj v Faleronu, Janini, Larisi, Tatoi, Solunu in Kerkiri. Radijska služba Grčije je po priznanju tujih pilotov dajala odlične uspehe.

Na ta način ima, čeprav majhno — večino

letal v grškem civilnem letalstvu tvorijo nemški Junkersi JU 52 — grško civilno letalstvo največ zaslug za organizacijo letalstva v Grčiji, saj je ustvarilo podlago za razvoj in uporabo vojnega letalstva. Sistem mrež grških civilnih letališč odlično služi vojnim namenom. To je pripomoglo, da je grško letalstvo s pomočjo angleškega preprečilo, da bi kdo drug zavladal nad grškim nebom, kar je velik uspeh. Vse, kar je grško letalstvo doseglo izven tega, je samo velika postavka v dobičku, ki nazorno kaže zasluge organizatorjev grškega letalstva.

dober kmečki gospodar je ljubil domačo zemljo in to ljubezen vcepil tudi v srca otrok, ki jim je njegov spomin zelo svetel. Kljub mnogim gospodarskim neprilikam je ob smrti zapustil to posestvo nezadolženo, kar je v naših krajih že prava redkost. — Sveti jima večna luč, užaloščenim pa naše sožalje!

Smrtna kosa pri Sv. Benediktu v Slov. goricah. V teku enega meseca smo imeli precej mrličev. Pokopali smo 18. novembra vdovo in pridno mamo Filomeno Peklar iz Ihove, ki je imela v dveh zakonih 13 otrok, od katerih jih še živi 9. Dne 4. decembra smo spremlili k zadnjemu počitku dobro ženo Ivano Šiško, ženo bivšega dolgoletnega župana v Trotkovi Antona Šiško; dne 6. decembra pa najstarejšo članico deklške Marijine družbe in III. reda Lizo Veis, ki je doživela 76 let starosti. Nenadoma je umrl bivši kmet v Oseku Alojzij Toplak, dne 9. decembra pa 82 letna želarka Marija Murka. Ganiživ je bil pogreb 13. decembra v mariborski bolnišnici umrle osemletne šolarke Terezije Kurbus iz Ihove, Katehet g. Mih. Laura in učiteljica g. Mar. Koželj sta se v ganiživih besedah poslovila od nje, součenke pa s petjem dveh pesmic. Naj Bog potolaži starše, ki so v enem mesecu izgubili dva ljubezniva otroka!

Smrt dobrega moža. V Moškanjcih je umrl po dolgotrajni bolezni dober mož in oče Ivan Lončarič, posestnik in železnikar v pokoju, star 74 let. Zapustil je ženo in dva otroka. Sin Jože Lončarič je strojevodja državnih železnic, hči Marjeta pa pomaga materi pri gospodinjstvu. V dolgotrajni bolezni sta ga obiskala g. župnik šketa in g. kaplan, katera sta mu prinašala tolažila svete vere. Na zadnji poti je imel številno spremstvo, g. župnik pa mu je govoril ob grobu ganižive besede v slovo. Rajnemu dobremu možu naj sveti večna luč — preostale pa naj tolaži Bog!

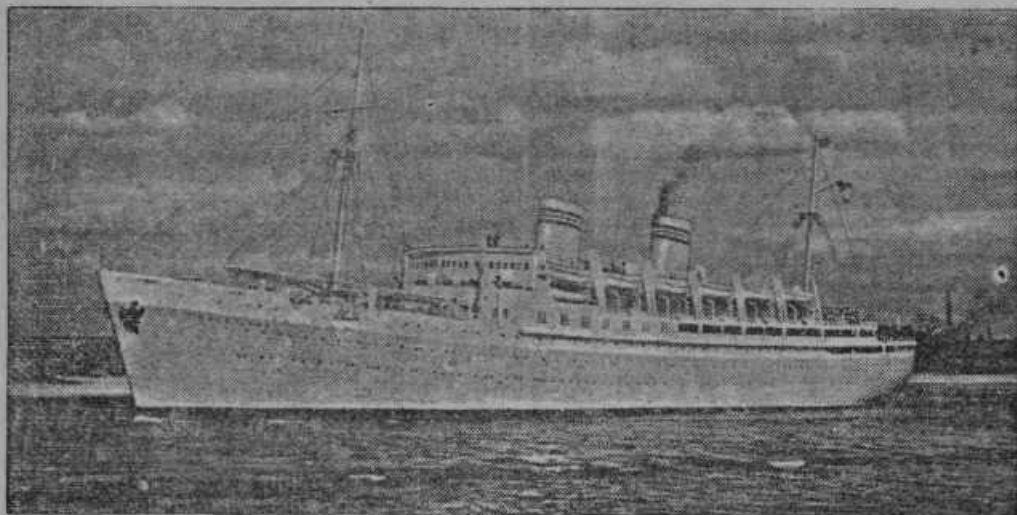
Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Kapucinskega provinciala je poklical Gospod k sebi. V celjski bolnišnici je umrl 16. decembra oče Linus Prah, kapucinski provincial in konzistorialni svetnik lavantinske in goriške škofije. O. Linus se je rodil 26. maja 1869 v Sv. Križu pri Rogški Slatini. Po končanih gimnazijskih studijah je stopil v kapucinski red. Bogoslovje je obiskoval v Gorici in je bil tam posvečen v mašnika 31. julija 1892. Ob prevratu so morali slovenski kapucini iz Gorice. P. Linus se je naselil v novo ustanovljenem kapucinskem samostanu v Studencih pri Mariboru. Kmalu po preselitvi je bil izvoljen od slovenskih in hrvatskih kapucinov za vrhovnega voditelja jugoslovanske provincije. Iz Studencev se je preselil kot provincial v Celje, kjer je ostal do smrti. Pokojni je užival največji ugled ter spoštovanje radi čednostnega življenja. Med Slovenci je bil znan ter čistan kot spovednik. Ko je postal provincial, je organiziral več dijaških zavodov med Slovenci in Hrvati, v katerih se je šolal duhovniški naraščaj za jugoslovansko kapucinsko provincijo. — Svetniškemu duhovniku

ostani med Jugoslovani ohranjen časten ter hvaležen spomin! Kapucinski provinciji naše sožalje!

Starosta slovenskih frančiškanov umrl. V frančiškanskem samostanu v Nazaretu v Savinjski dolini je umrl p. Emilijan Dovgan. Rojen je bil leta 1867, v Kamniku. V red sv. Frančiška je stopil na Trsatu leta 1885. Mašniško posvečenje je prejel leta 1890. Služboval je v Brežicah, nato pa po Istri ter v Gorici. Med svetovno vojno se je zatekel v Nazaret, kjer je ostal do smrti. Blagopokojni zlatomašnik je slovel kot misijonar. Rajnemu bodi Vsemogočni večni plačnik!

Smrtna primera v Šmartnu pri Slovenjgradcu. Sredi razkošne mladosti je angel smrti povedel v onostranstvo Časa Ivana ml., veleposestniškega sina v Dobravi, p. d. Lužnikovega Vankota. Obče priljubljena fanta, ki je bil zelo družaben in skromen ter zlatega srca, pogreša vsa bližnja okolica ter posebno še njegovi planinski prijatelji. — Utrujen je v Gospodu zaspal tudi Hodnik Luka, p. d. Jaki iz Legna, ki je bil čez 25 let naročnik »Slov. gospodarja«. Kot

Največja norveška ladja »Oslofjorde« z 18.673 tonami je zadela na mino in se je potopila

Walter Darre, nemški minister za prehrano in kmetijstvo

Ukraden prolek

Bilo je v tednu pred Novim letom. Tla so bila zmrznjena, da so zvenela pod nogami. Okrog vogalov je žvižgal mrzel sever. Snega še ni bilo, a velike jate krokarjev, ki so hripavo krokali, so ga napovedovale.

Na vas je legal večerni mrak. Skozi okna je prišjala luč.

Pri Pozderčevih so večerjali. Sredi mize je stala velika lončena skleda, iz katere so vsi zajemali, in sicer tako vneto, da še za pogovor niso imeli časa. Le oče je tulintam katero zinil.

»Jutri bom šel na sejem,« je dejal. »Vile bo treba kupiti in razne druge malenkosti.«

Po večerji so odmolili. Zenske so nato odšle v kuhinjo pomivat posodo, otroci so se zatekli v zapeček, gospodar pa je vzel žepno električno svetilko in šel ven, da bi še enkrat pogledal, ali je okrog hlevov in svinjakov vse v redu.

V hlevu so krave ležale in mirno prežvekovale, konji pa so razbijali s kopiti.

V svinjaku je prolek dvignil glavo in zakrutil, potem pa jo je spet porinil v slamo.

Pozderec je pozapr vrata, potem pa je še stopil k cestnim vratom.

Po cesti se je bližal voz. Stari je prižgal svetilko in posvetil v temo. Konja sta poskočila, ker ju je preplašila nenadna svetloba.

»Ugasni luč!« je zavpil voznik. »Konji se plašijo.« Stari je posvetil še na voz. Voz je imel streho. Tak je bil, kakršne imajo sejmarji.

»Kam pa tako pozno?« je vprašal.

»Na sejem,« je odvrnil tujec. »Ponoči moramo potovati, da bomo vse pravočasno pripravili.«

Voz je oddrdral dalje.

Pozderec je nekaj časa stal pri vratih in zrl proti gostilni, ki je stala na vogalu. Zaslišal je več glasov. Zamikalo ga je, da bi pogledal, kdo je v gostilni. V naslednjem trenutku je že bil na cesti.

V gostilni so bili samo trije možakarji. Vsak je imel pred seboj kozarec brizganca.

Pozderec je prisedel in naročil četrtinko vina.

Pivci so se pogovarjali o sejmu. Vsak je potreboval kake malenkosti, ki jih je nameraval na sejmu kupiti.

Počasi je zmanjkalo besed. Možakarji so izpraznili kozarce in plačali. Nato so pobrali klobuke, se poslovili in odšli.

Pozderčevi so že dremali. Stari se je slekel v temi in tiho zlezal v posteljo. Čez kakih deset minut je že trdno spal.

ba časa takrat, kadar je cesar v letni villi na plaži v Hajami, oddaljeni dve uri avtomobilske vožnje od Tokia. Za vožnja sama vzame ministrom mnogo časa. Zato je cesar pred kratkim odločil, da odslej ministri lahko prihajajo k njemu v navadni obleki. Le pri največjih slovesnostih naj še vnaprej spoštujejo staro navado in pridejo na dvor tako oblečeni, kakor določajo stari predpisi. Za japonski dvor je to velika novost. Ministri so hvaležni cesarju, pa tudi javno mnenje je sprejelo novo cesarjevo določbo glede obleke ministrov zelo prijazno, ker vidi v tem sodobno in praktično usmerjenost svojega cesarja.

Zgraditelj Panamskega prekopa umrl. Inž. Varrilla, ki je dokončal Panamski prekop, je ne-